

Paco Martín

Lugo, 1940.

Bachillerato y Magisterio en Lugo. Maestro en ejercicio, en escuelas rurales de Asturias, Euskadi y Galicia desde 1961. Actualmente trabajo en un colegio público de Lugo.

Casado desde 1969 con Ángela Franco, profesora de Lengua y Literatura españolas en un instituto de Lugo. Dos hijos: chica, 17 años y chico, 15 años.

Director de *Axóuxere*, primer semanario infantil en lengua gallega que apareció en las páginas del diario *La Región* de Ourense en los años 1974 y 1975.

Colaborador en las programaciones que, desde 1979, se hicieron para la enseñanza del gallego.

Conferenciante en más de cien centros de enseñanza (EGB, EM y Universidad), bibliotecas y asociaciones culturales, de Galicia principalmente. Pregonero en ferias del libro, fiestas populares, etc.

Colaboraciones en prensa, radio y TV.

Premios en varios certámenes de Galicia y Portugal.

Premio Nacional de Literatura Infantil y Juvenil de 1986 por *Das cousas de Ramón Lamote* (Ed. Galaxia-SM, Vigo 1985), libro que mereció también los premios O Barco de Vapor 1984 y Losada Diéguez 1985, además de ser incluido en la lista de honor del IBBY (1986) y en el catálogo *Los mirlos blancos* de la Biblioteca Internacional de la Juventud de Munich (1988).

Última obra publicada: *Lembranza nova de vellos mesteres* (Ed. Galaxia, Vigo 1988).

TINTA FRESCA

Un comparchufeiro

por Paco Martín

Este é o resumo da historia de Anxeliño Cadadía que, aínda hoxe, se gaba de se-lo inventor dun novo oficio —profesión quere el que lle chamen—, do que viviu, e non mal, moitos dos anos da súa vida.

Anxeliño Cadadía, se imos contar verdade, non inventou nada, mais, e iso compre recoñecerllo, adicou grandes esforzos e unha vocación incombustible a un mester que, na realidade, ven ser tan vello coma a propia humanidade.

El pretendeu que ó seu traballo se lle chamase *Cadadismo* e a aqueles que o practicaban *Cadadistas* —todo isto a nivel local, naturalmente—, mais a xente normal utilizou de sempre, e utiliza agora, termos moito máis prosaicos e pouco respetuosos, aínda que altamente expresivos, para nomear ós que se adican ó mesmo labor ca el.

Tamén é certo que, nos círculos onde se moven aqueles que, por razóns económicas ou sociais, están en condicións de utiliza-los servicios des-

tes individuos, barallanse, para se referir a eles, denominacións que soan máis requintadas e cultas. Hai quen lles chama *Comparchufeiros* e quen, dicindo que así é en italiano, *Infrapragone*.

Pero mellor será que falemos unha miguña de iso do que Anxeliño Cadadía quixo facer unha profesión. O labor do *Comparchufeiro* consiste, básicamente, en facer louvanza das persoas que lle pagan, diferenciándose do chufón normal no estilo e mais no método que, no caso que agora nos ocupa, veñen ser moitísimo máis empolados e efectivos. O *Comparchufeiro* non realiza o traballo dun xeito directo senón conseguindo que o seu amo saia ben visto gracias á comparación que con el se faga.

Quizais resulte máis crarexador que deamos un exemplo: imaxinemos a un señor que, polas razóns que sexa, acadou un posto político de certa importancia e que, gracias a el, ten por diante un futuro ricaz en honras, e mesmo en cartos, pero que, e iso son cousas da natureza, ten de estatura un